Ч. 59. Середа 27 (14) марта 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинції:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Угорска криза. — Аґітация за виборчою реформою на Угорщині. — З російскої Думи. — Страйк углекопів. — Італіяньско-турецка війна.

В справі угорскої кризи не порішено ще доси нічого оконечного. Ґр. Кін був на авдиєнциї у цісаря, котрий поручив єму навязане переговорів з сторонництвами, для утвореня підстав для нового кабінету. Угорский президент міністрів конферував також з ґр. Штірґком. Ґр. Кін поки що не зістав іменований ні призначений на президента кабінету, мимо того надіють ся загально, що він одержить вскорі порученє утвореня нового кабінету. Ґр. Кін вернув вчера до Будапешту і імовірно вже в слідуючім тижни верне до Відня, аби здати цісареви справу з переведених переговорів. Цілий вчерашний день був мін. Люкач готовий аби на візване ґр. Кіна ставити ся у Відни. Однако єго приїзд показав ся злишним.

В неділю пополудни відбули ся в Будапешті перед національним музеєм збори за виборчою реформою при участи 20.000 осіб, робітників і студентів. Промовляли посли, між ними Юст і ґр. Теодор Батіяні. По вічу уформував ся похід і пішов під парлямент, де мав розійти ся. Внаслідок непорозуміня і хибного зарядженя поліцийного урядника виперла поліция часть маніфестантів на ул. Макса Фалька; тут намагав ся поліцийний урядник відобрати одному робітникови червоний прапор, счинив ся заколот, кінна поліция добула шабель і розганяючи товпу, покалічила кілька осіб. Один поліциянт упав з коня і дізнав потрясеня мозку. Товпа випрягла коні від повозу, котрим їхав посол Голльо і відвезла єго до дому. Уладжено демонстрацию против мешкаючого недалеко посла Вільгельма Вашонія, що послідними часами виступав в аґітациї против виборчої реформи Юста. Вибито вікна в мешканю, а також в недалекій каварні. Поліция розігнала товпу кількома шаржами, стріляючи в повітре. Кілька осіб одержало рани, 20 осіб арештовано. Вкінци запанував спокій.

Російска дума на тайнім засіданю покінчила 3-те читане закона про реформу обовязку войскової служби. Підчас нарад прийшло до оживленої дискусиї з приводу внесеня кадетів о счеркнене §-у, після якого родина Жида, що усуває ся від войскової служби, має бути карана гривною 300 рублів, а зловлене такого дезертира має бути нагороджуване. Ряд опозицийних бесідників домагав ся счеркненя сего параґрафу, бо він не видержує юридичної критики і нарушає принцип індивідуальної одвічальности. Справоздавець войскової комісиї і заступник міністра внутрішних справ промовляли за задержанєм сего припису. Внесенє кадетів відкинено 106 голосами против 101, а цілий проект принято вкінци 147 голосами против 72.

В анґлійскій палаті громад при кінци онодішного засіданя висловив Мек Дональд надію, що на понеділковій конференциї прийде до порозуміня що-до білю в справі мінімальної платні та коли той біль загалом буде ще потрібний — то він буде порішений. Се уважають признакою, що прийде до порозуміня між робітниками і роботодавцями, так що евентуальне ухвалюване закона було би злишне. Засідане і наради над білем про мінімальну платню тревали поверх 13 годин, а відтак відложено засідане до найблизшого тижня.

Надходять вісти, що між частною страйкарів ширить ся невдоволене з веденя акциї: то невдоволене викликує скоре вичерпане страйкових фондів. Углекопи кількох копалень хочуть зірвати зносини зі Союзом. — Дневникаря ґазети „Guy Bowmanna“ засуджено на 9 місяців, а друкарів братий Бук кождого на 6 місяців вязниці за то, що в письмі „Syndycalist“ оголосили отвертий лист до анґлійских жовнірів, взиваючий їх, щоби не стріляли до страйкуючих і не слухали розказів, коли би їм казали стріляти.

В Німеччині страйк кінчить ся, а також і ческі углекопи погодили ся вже з роботодавцями і вертають до праці.

Месть небіщика.

Скандинавска казка.

(З російского — Григория Мачтета).

Понад все любила Една своє північне сонце і море. Коли розжарені до біла промінї грали в темній синяві тихого фіорда — голубі очи жадно слідили за химерними перемінами красок, а палка мрія молодої дівчини ловила в ніжних сполученях красок сильветки чудних, ніколи незвісних привидів.

Як всі діти єї народу она була сильна, висока і гнучка. Біле чоло окружали золоті коси, неначе корона північної королеви. Коли рожеві губки не співали, то були стиснені з виразом тихого задумчивого спокою, котрий відбивав ся на цілім лици. Тільки жаріючі синї очи не відповідали сему виразови. Они сьвітились ніжною грозою, шукаючи чогось такого, за чим не глядають другі.

Една ніколи не знала веселости; навіть дитиною она не пустувала. Дядько Улев, старий рибалка, прожив з тіткою Анте ціле житє так мовчки і тихо, як і тепер спочивають рядом поруч себе на сумнім кладовищи коло самої каплиці. Не знала она також і материньских пестощів. Дядько Улев курив лиш свою люльку, а стара тітка Анте пряла пряжу або направляла сіти. За то до Едди злітали золоті привиди, перед нею воскресали старинні саґи. Дивлячись в низ в синю пучину фіорда, она бачила, як відбивши ся перелетні золотисті хмарки, перемінялись в старинні замки. Там ворушились старинні вікінґи, чарівні дами вінчали цьвітами героїв, дно фіорда пестріло нечуваним богатством таємничих скарбів, а молоденькі дочки вікінґів кликали єї до себе в хороводи.

Еддо, Еддо, зійди до нас, побігаємо! Та чи не чуєш того, Еддо!

У Едди від того накликуваня завсігди крутилась головка, що клонилась з берега все низше і низше до темно синьої глубини. І старий Улев наспів одного разу в сам час, щоби вихопити єї від веселих дочок вікінґів.

Відказував старий Улев на ті дивацтва, а тітка Анте нераз навіть і пряжкою грозила сердита. Та що зробиш з природженим правом! На все мовчить Една, а тут за пів години она вже сидить над берегом фіорда і рожеві губки самі з себе шепчуть стародавну рибацку пісню.

Ріжну судьбу призначив Господь людям на земли. У одного житє промине мов чарівний сон, а другому тягне ся оно довго неначе північна ніч. Тітка Анте вічно бормотала про гріхи і муки пекла, а мовчаливий Улев рідко бував дома, — то ловив рибу в мори, то відходив з дому до віддаленого з пять миль Тромзе, де продавав свою добичу. В рідкі часи відпочинку він мовчаливо засував ся в кут і там курив свою люльку та видавав ся ще страшнійшим від сварливої Анте. Една бояла ся єго мовчаня більше як всіх красноріччивих розказів старої тітки. Часом не скаже й слова старий рибалка.

II.

Але раз в маю він сказав їй:

— Підеш зі мною Еддо, до Тромзе.

Дядько Улев був веселий, ловля удала ся знаменито, так що й віднести єї треба було помочи. Кріпко забило ся серце у Едди: не бачила она ще ніколи міста, нічого більше не бачила крім своєї хати та моря. Знала Една і рибацкі пісні, в котрих місто являлось завсігди тереном ріжних нещасть для молоденьких рибачок. Там лишали легковірні красавиці своє серце, котре опісля приходилось шукати їм в темній глубині фіорда, затоплюючи в білосніжній піні чорну ганьбу і горе. Длятого то до сильної палючої цікавости Едди прилучила ся ще й сумна тревога. Але сімнайцята весна її житя була надто безжурна, а там в міскій господі така веселість, так чудово лунала нечувана ще нею музика-орхестра, так многое можна було кружляти в веселих танцях, що для страху не лишило ся місця, і він щез мов сірий туман під проміннєм сонця.

А дядько Улев мовчки курив в кутику люльку. Через густий туман диму з тютюну бистре око рибалки відразу уловило вражінє, яке зробила увва молоденької „рибки“. Міскі красавиці дули ся і скоса споглядали, — а молодці парубки мало що не били ся за Една.

Туреччина налякана погрозою акциї італіяньскої фльоти в Дарданелях взяла ся енерґічно за укріплене цілого дарданельского проливу при помочи підводних мін. Кажуть, що доси поставлено два ряди по 40 мін вздовж проливу.

Ті міни мають бути старого типу, були уживані ще в часі грецко-турецкої війни і відзначають ся тим, що вибухають навіть підчас невеликої бурі.

Супротив того є дарданельский пролив вже властиво замкнений, а переїзд через него є дуже небезпечний. Однак дирекция австрийского Льойда заявляє, що на разі не застановить руху через Дарданелі і твердить, що при збереженю всіх средств осторожности і при ужитю пілотів, яких доставляє для кораблів турецке правительство, не грозить кораблям, переїзджаючим через Дарданелі ніяка небезпечність.

Турецке міністерство війни замовило у Франциї 8 літаків. Перший лет відбуде ся 24 цьвітня, в річницю вступленя на престол султана, в місцевости Сан Стефано коло Царгороду.

В Атенах розійшла ся чутка, що італіяньска фльота в найблизшім часі, імовірно вже в сім тиждни, займе якийсь остров турецкий недалеко проливу дарданельского і звідтам устроїть вкінци давно намірений напад на Дарданелі.

Новинки.

Львів, 26 марта 1912.

— **Слинавка** або пискова і ратична зараза панує тепер ще лиш в 15 місцевостях а то в 9 повітах, в однім лиш місцевости в кождім, а в однім повіті в двох місцевостях. Замітною єсть річчю, що в ряшівскім повіті, в котрім жителі для вказівок ветеринарийних проявляють мало зрозуміня і послуху проявляють ся заєдно спорадичні случаї заразы і вже заразили ся 4 громади та в виду весняного руху худобою грозять розширенем слинавки.

— **Ліцитация.** Дня 29 марта 1912 о год. 9 відбуде ся в магазинах товарових стациї Перемишль публична ліцитация невідобраних товарів, як: вино, мід, кава, тран, олива, цикория, фарби, знаряди рільничі і машини, товари блаватні, віз меблевий, убраня, залїза, шкіра, образи, порожні бочки і т. п. о скілько ті товари не будуть викуплені.

— **Пригода на зелізници.** Оногдашної ночи вискочили із шин на стациї Бориничі підчас пересуваня поїзду товарового ч. 384 три вози на зворотницях від сторони Львова. В наслідок того поїзд поспішний ч. 1 та поїзди особові 314 і 322 спізнили ся о 3 до 4 год. З людий ніхто не покалїчия ся. Вчера о 8 год. рано усунено перешкоду. Слідство в сїй справі веде ся.

— **В справі помилуваня руских студентів,** засуджених за звістні авантури університетскі, доносять, що з пятьох засуджених на чотири місяці, а то Охримовичеви, Сумикови, Задуровичеви і Решетилї даровано наслідки кари, а помилуване не відносить ся лиш до Миколи Зелізняка, а вирок, котрим засуджено его на 3 місяці вязниці і видалене поза границї держави (яко росийского підданого) позістає правосильний. Дальше пятьом з засуджених на один місяць знижено кару на 14 днів арешту і даровано наслідки кари, а всім иншим даровано кару і наслідки кари. Сими днями мають засуджені одержати завізване до відсиджуваня кари, котру розпічнуть відсиджувати аж по Великодни гр. кат. обряду.

— **Страшна катастрофа а австрийских Альпах.** В повіті Найнкірхен в долішній Австриї, коло Шварцав єсть в т. зв. норийских Альпах гора, що зве ся Гохшнеберґ. Єсть то гора висока на яких 2000 метрів з трома вершками, з котрої видко на яких сто годин дороги довкола. Там єсть також печера звана „Алилуя“, дивна тим, що коли в ній стрілити, то голосу не чути, бо він губить ся десь в глубині. Отже на ту гору вибирають ся часто Віденції на прогульку. Літом така прогулька не представляє нічого небезпечного, але зимою або з весни, коли лід зачне топити ся і настає иноді заметіль, то небезпечно вибирати ся на ту гору.

Отже на ту гору вибрала ся була сими днями з Відня прогулька під проводом судиї Гакера, зложена з 450 осіб. З тої прогульки відлучила ся під самим вершком громадка людий, зложена з кільканайцяти осіб і пустилась на дуже небезпечну о сїй порі дорогу. Небавком заскочив їх осуг сніговий (лявіна) і вхопив майже всїх. Одна туристка уратувала ся і пішла до найблизшої місцевости і дала знати, а звідтам вислано зараз поготівлю ратункову. Поготівли тій удало ся відшукати тіло одного з участників нещасливої прогульки. Убитий називає ся Емерих Кайнер. Що стало ся з прочими прогульковцями, не знати. Доси їх ще не відшукано. Може бути, що кількох з них, коли надкотив ся з гори осуг сніговий могли ще в пору відскочити і пізнїйше пішли иншими спадами гори; але здає ся, що більшу часть з них осуг захопив, подушив їх і скотив ся з ними на долину. Доси не удало ся відшукати 11 осіб і по всїй імовірности відшукають їх тїла, аж коли розкопають сніг з осуга на дглині.

Господарство, промисл і торговля.

Загальні збори „Сільского Господаря.“

В будинку „Днїстра“ в салї „Сокола“ відбули ся вчера загальні збори Краєвого Товариства господарского „Сільский Господар“ при участи звиш 200 членів. Збори відкрив о 9 год.

Але й бо було справді за що бити ся, клянусь морским духом! О! славну рибку, смачний кусок привів він з собою до Тромзе! Глянь, як той пстружок тріпоче ся і ве, пригинаючись в веселих танцях, гарна Едда, чаруючи і гнучким станом і принадними рухами і красотою сильних ще не розвинених дівочих форм! Славна, най трісне моє вітрило, рибка! От найти би лиш купця, що вмів би оцінити сей товар. Ну, і чомуж би не найти его в Тромзе? Ха, ха, завсїгди найде ся купець на добрий товарець — лиш би не надто дешево его продати. Але дядко Улев умів добре числити золоті корони і в численю нїколи не милив ся.

Від того дня попри хатину рибацку молоді парубки утоптали биту доріжку. Що дня, то сей, то другий приїде, а у кождого напевно яканебудь специяльна справа. То в дорозї зблудив, то забаглось глянути на фіорд з високого берега, то питають за рибою, — чи нема на продаж, то знов торгують неводи і сїти у тїтки Анте. Мовчки курив дядко Улев свою люльку, але все бачив і порозумів. Нераз жахом проймало Едду — строго заборонив їй старий Улев вибігати до моря і цілими днями тримав замкнену в тісній хаті.

— Сиди Еддо і пряди з тїткою Анте!

Скучно туркоче бистре веретено, монотонно сварить тїтка Анте, мовчки курить дядько Улев свою люльку. А там за чорними закоптілими стінами гуляє свобідно вітер, привітно сьвітить північне сонце, тихо шепчуть темно-сині води фіорда. Едда мріє о сьпівах і танцях підводних царівен, стара Анте зітхає о гріхах і мучить ся страхом перед пекольними муками, старий Улев мовчки числить для себе золоті корони.

А в комині щось жалібно стогне:
Еддо, бідна Еддо!

III.

Велике майно полишив старий Торс Норґе двом синам, Оляфови і Тронте, коли умер, переївшись смачної, товстої риби. Ненаситний був старий в їдї, так само як старший син Оляф на вино і пиво. Оставив він їм цілу загороду, великий мурований дім та спорий мішок добре вибитий коронами. Знатним чоловіком став Оляф Норґе і хоч і як люди мали для него лиш слова догани за дику та жорстоку вдачу, та хоч і як погане мав лице, — то все таки не одна мійска красавиця охотно пішла би з ним до пастора, най би йно моргнув, щоби тільки стати панею Норґе. Правда, за Тронте вийшли би ще з більшою охотою, бож і гарний був Тронте, мав лагідний, добрий характер, цілком в матір вдав ся — але він пускав ся на море з товаром в далекі чужі сторони. На руку було Оляфови що гарний Тронте не жив дома. В місяць після танців в Тромзе явив ся в хаті рибацкій Оляф Норґе. Не торгував сїтий тїтки Анте, не питав коротшої дороги, не любував ся фіордом а прямо звернув розмову на Едду, як рибалка закидує удку на рибу. Люди, що живуть вічно на мори, котре завсїгди мовчить та з котрим треба вічно бороти ся і стеречись, — ті люди не говірливі. Они говорять тільки те, що треба. Не богато говорив Норґе — замість него доказали золоті корони. Він виложив на чорний рибацкий стіл кругло цілу сотку і мило звеніли золоті корони.

Тїтка Анте забула о пеклі, старий Улев перестав курити люльку.

— Іде, — сказав він, — суджена твоя! Колиж весїлє?

— За місяць, — відповів Оляф. — Я жду на Тронте і хочу з ним майном поділити ся. Не добре буде по весїлю жити нам разом. Молода жінка, самі знаєте, в цілім сьвітї завада.

Мовчки моргнув дядько Улев, замість відповіди, пустив величезний клуб диму і підняв праву руку.

— Добре, прибиймо!

Прибили. Оляф досів коня а Улев взяв свій суковатий ціпок та потяг ся над море шукати запроданої рибки. Едда лежала на березї спустивши ноги в темносиню тонь та сьпівала стару пісню.

— Перестань вже Еддо сьпівати сї глупі пісні — сердито сказав дядько Улев. — За місяць будеш жінкою Оляфа Норґе і він тебе научить дечого иншого.

— Оляфа Норґе?

— А щож тобі заступило Еддо! — ще мрачнїйше сказав дядько. — Так, Оляфа Норґе! Ми прибили а я свого слова ти знаєш не переміняю.

Нічого не відповіла Едда, тілько стала блїдшою від морскої піни. Голубі очи померкли і якось без цїли тонули поглядом в безмежній синяві сфильованого моря. Такими мертвими очима дивить ся тільки висічена з каміня статуа горя.

Знов курив люльку дядько Улев, знов тїтка Анте пряде пряжу, — а в комині мов і вітер і море щось жалібно стогне: — Еддо — нещаслива Еддо.

Своє рибацке судно украсив Оляф Норґе пестрими лентами і стягом, такий вже звичай мешканців сего побережа. Тихо несли морскі филї судно а за той час бідна Едда пращалась з рідними порогами. Збирались не довго, — Оляф не любить зволікати. Дядько Улев лишив на хвильку свою люльку, щоби стиснути руки перстенем, тїтка Анте також перестала прясти, щоби шепнути бідній Еддї послїдні науки о обовязках. А — опісля — опісля заскрипіли щогли і надулось вітрило, зашуміла морска филя, бючи о боки судна і знов задимилась льюлька та знов зафуркотало невтомиме веретено.

Дорога була довга, але молоді не промовили до себе ані слова. Колиб Едда отворила свої блїди губи, то замість слїв потекли би лиш сльози; єслиб Оляф хоть на хвилину відвернув очи від керми, щоби подивитись на жінку, то їм не скоро довелось би бачити Тромзе.

(Конець буде).

президент Товариства, др. Евген Олесницкий, промовою в котрій насамперед вказав на обємистий звіт, котрий може бути найліпшою відповідию на клевети кидані противниками на се молоде товариство. Дальше зазначив бесідник, що товариство має нині 92 філії і звиш 1000 (докладно 1027) Кружків господарских. Компетентні державні та краєві чинники мусїли признати великий розріст Товариства та запрошували єго представителїв на фахові наради та анкети. Аґенди тов. зростали все чим раз більше так, що треба було деякі з них вилучити, та заложити окремі специяльні орґанізациї, як Кр. Союз для збуту худоби, та Кр. Союз господарско торговельних спілок, які однак стоять дальше в звязи з „Сільск. Госп.“. Оба сї товариства дотуєть ся більшими субвенциями, перше одержало від „Сільск. Господаря“ 30.000 кор., друге 10.000 кор.

Господарска діяльність „Сільского Господаря“ обнимає ті области, на які мож зужиткувати державну субвенцию. Бесідник вичисляє головні галузи господарства, якими опікував ся „Сільский Господар“, як: дослідні поля, курси господарскі і ветеринарийні, справи годівельні, асекурация худоби, плекане дрібної птиці господарскої, пасїчництво, огородництво — та инші вичислені в звіті.

Дальше згадав бесідник про щедрі дари: Є. Е. Митрополита ґр. Шептицкого, котрий дарував „Сільск. Господареви“ цілий двір в Коршеві коло Коломиї на школу господарску, а крім того 60.000 К забезпечених на селянах, що закупили на парцеляциї ґрунти в Коршеві і мають цїну купна сплачувати ратами; пос. О. Йосифа Фолиса, що дарував в Скнилові під Львовом 11 морґів, де має станути школа садівничо-городнича з інтернатом поки що на 15 учеників а наконець про дари проф. Левиньского в Косові і Янові коло Львова — і всїм тим жертводавцям зложив бесідник прилюдну подяку а зібрані грімкими оплесками і повстанєм з місць висказали свою подяку.

Товариство — говорив бесідник дальше — звертало увагу на вибразоване фахових сил, надаючи молодим людям стипендиї на заграничні студиї; крім того висилано молодих синів господарских на практичну науку до Чех, і то 2 рази. Рада культури краєвої в Чехах відносить ся дуже прихильно до наших змагань та ревно опікуєсь нашими практикантами. Бесідник вносить вислати подяку Чеській Раді краєв. культури.

Головний тягар працї спочивав не на Головнім Видїлї, але на філїях. Взірцево сповняє свою задачу 36 філїй, прочі сповняють єї по своїм силам — а лише три надавали би ся до розвязаня. Філїй є забогато і через то деякі філії не можуть розвинути ся, бо нема потрібної скількости людий до працї. Поглублене нашої орґанізациї в краю вимагає звиненя нечинних філїй та прилучения їх до сусїдних діяльних філїй.

Субвенциї одержав „Сільский Господар“ 286.000 К в тім є часть субвенциї за 1910 рік. Подрібне з'ужиткованє субвенций виказане в звіті. Міністерство рільництва висказувало ся все з признанєм для Тов., а навіть і Видїл краєвий мусїв таксамо відноситись. За рік 1910 одержало Тов. 60.000 К від міністерства яко ремунерацию. Сї грощі з'ужило Тов. на закупно власного дому, теперішної вартости 120.000 К. Діловодство гол. Видїлу було ріжнородне. Успішно працювали члени Видїлу та урядничий персонал, яким належить ся признанє за їх працю.

Перед загальними зборами стоїть ще одна задача: зміна статута, яка уможливляє вибір 2-х тїл: Головну Раду і Головний видїл до Управи товариства, а надто репрезентацийну систему в загальних зборах. Уступаючий Видїл складає отсим звіт в тім переконаню, що сповнив свою задачу по совісти.

На внесене проф. Шухевича ухвалено вислати Є. Ексц. Митрополитови телеґрафічну подяку, проф. Левиньскому зложити подяку письменно а присутному на зборах о. Фолисови висказати подяку через повстанє з місць. Опісля відчитав др. Вол. Охримович звіт контрольної комісиї і поставив внесене в єї імени, щоби уступаючому видїлови удїлити абсолюторию.

По сїм розпочала ся дискусия над звітами. П. Тоган (з Чесанова) звертав увагу на то, що треба більше занятї ся годівлею рогатої худоби. Проф. Примак вказував на небезпечність скорого розвою Товариства, мотивуючи свій звіт поглядом, що не дамо собі опісля ради; за богато ми вкусили і не зможемо пережути — казав бесідник і домагав ся також, щоби орґан товариства „Господарску Часопись“ розділити так, щоби при філїях на провінциї видавано того рода ґазетки. Другі бесідники тому спротивились. Др. Олесницкий пояснив, що міністерство точно визначило цїли, на які субвенциї мають бути ужиті і Товариство мусить того держати ся. По вичерпаню дискусиї удїлено видїлови абсолюторию а на внесене проф. Шухевича висказано дрови Олесницкому подяку за єго труди для Товариства.

Заки приступлено до слїдуючої точки, т. є. до вибору видїлу, відчитав президент письмо українського клюбу парляментарного, яким він домагає ся від загальних зборів звільненя дра Олесницкого від головства в товаристві.

По відчитаню письма перервано збори на 10 мінут в цїли нарад над вибором нового видїлу.

По перерві підніс др. Олесницкий заслуги першого голови і основателя „Сільского Господаря“ о. Томи Дуткевича з Цішок і вручив єму гарно виготовлену грамоту почетного члена Товариства. О. Дуткевич зворушений дякував за ту почесть і зазначив при тім, що заслуга в більшій мірі есть єго брата, котрий виготовив статут Товариства і помагав єму в єго працях для Товариства. „Не менї а провидїню Божому належить ся поклін за се, що вибрало мене своїм орудієм“ — говорив о. Дуткевич. Коли „Сільский Господар“ розріс ся, то в тім заслуга єдино др. Евгена Олесницкого. О. Дуткевич звертає при тім увагу, що товариство ще красше розвивало би ся, наколи би мало фахових людий; з уваги на те з вдячности для Товариства декляруе о. Дуткевич 1000 К, як стипендию для людий, що віддадуть ся фаховому образованю. О. Дуткевич є переконаний, що за єго приміром підуть инші і в той спосіб зарадить ся недостачі фахово образованих людий. (Довготреваючі оплески).

По сїм відчитав др. Е. Олесницкий три телеґрами, які висилають збори: 1) до Ексц. Митрополита ґр. Шептицкого з вдячности за симпатию, якою надїляє князь Церкви товариство, 2) ческій Радї культури за моральну поміч для товариства, виявлювану на кождім кроцї і 3) проф. І. Левиньскому за материяльну піддержку Товариства.

Опісля відбула ся дискусия в справі зміни статутів і збори ухвалили зміну з деякими поправками у всїх трох читанях. До нового Головного Видїлу вибрані: 1) др. Григорий Величко, 2) о. Тит Войнаровский, 3) проф. Александер Гарасевич, 4) проф. др. Роман Залозецкий, 5) інж. Андрій Корнеля, 6) др. Михайло Коцюба, 7) пос. Іван Кивелюк, 8) пос. о. Степан Онишкевич, 9) др. Евген Олесницкий, 10) др. Омелян Саєвич, 11) др. Тадей Соловій, 12) пос. Василь Стефаник, 13) пос. о. Йосиф Фолис. — Заступниками членів Головного Видїлу вибрані є: 1) о. Северин Борачок, 2) ред. Андр. Жук, 3) п. Сидір Кузяк, 4) о. Петро Кордуба, 5) Григорий Тершаковець, 6) о. Володимир Яворский.

На пополудневім засїданю відчитав о. Войнаровский проєкт основаня цукроварнї і рафінериї спілкової, опертої на акцийній спілцї господарів, котрі обовязались би садити цукрові бураки. Проєкт той ухвалено видрукувати і розіслати Філїям і Кружкам для дальшого ширеня сеї гадки. На тім збори закінчено.

Телеграми.

Відень 26 марта. На початку нинішного засїданя президент завізвав послів Куриловича і Маркова до порядку за обиду Є. Ексц. п. Намістника Бобржиньского в промовах виголошених на попереднім засїданю. Приступлено до порядку дневного. Пос. Чайковский реферував о належитости за лїценциї тютюнові. Промавляли пос. Куранда і Старух.

Венеция 26 марта. На корабли „Гогенцолерн“ відбув ся вчера вечером обід, в котрім взяли участь італїяньский король і німецкий цїсар з родиною. По обідї король попращав ся з цїсарем і поїхав до Риму.

Венеция 26 марта. Яхт „Гогенцолерн“ з цїсарем Вільгельмом і єго родиною вирушив в дорогу нинї рано о 7 год.

Солунь 26 марта. Близько стациї Баніца на зелїзници Солунь-Монастир знайшли вояки сторожі зелїзничої дві бомби динамітові на шляху і усунули їх ще в пору.

Константинополь 26 марта. Доси не пороблено у Порти кроків в справі мира.

Теґеран 26 марта. В Мешед відбула ся поважна борба межи приклонниками був. шаха а конституционалїстами. Росийский ґенеральний консул оголосив з тої причини стан облоги. В Мешед перебуває около 2000 росийского войска.

Баку 26 марта. Суд закінчив сензацийну справу мілїонера Таґієва обжалованого о злочин против моральности і засудив єго на 2 і пів року арештантских рот.

Мешед 26 марта. Войско перске, що знаходить ся в цитадели випало і прийшло до стички. В виду того командант войск росийских ґен. Редко уважав за конечне взяти на себе заведенє порядку і безпечности.

Надіслане.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).